

פרק שבוע עפ"י השפט אמרת

פרק נח

~~and~~ ~~not~~

במדרש, צא מן התיבה. הרא הוא דכתיב
(תהלים קמ"ב, ח) הוציאה ממגgor

גופשי להודרות את שמר כי דכתיב יוחזק אל
 א) ששת ימי המשעה יהיה טגו. כי הagg' מלבוש העשיה מכסה אוור הנשמה
 והפנימיות. אך יש זמינות שונת חדים השערים
 בשמיים ואו גם למיטה נפתח לבות בני אדם
 העוסקים בעבודת הבורא יתברך מכלל
 שנאמר הרוציה להודרות (זהלים קמ').
 ממשמע שאינו יכול להוורות ולהלבל בכל עת.
 רק כמו שכחובו (זהלים קמ', ט') פתחו לי שעריו
 דרך אבואה בן אורדה כו' וכתיב יוחזק אל.
 ביום השבת יפתח וחווים החודש יפתח لكن
 בשבת כתיב (זהלים צב. ב) טוב להוורות. וכן
 בראש חדש יש הילך דכתיב נהלהים קט'.
 לא המתים יהלו כו' ולא כל יורדי דومة
 ממשמע רכל מי שיש בו מיתה אין יכול
 להלך כראוי דכתיב נהלהים קג. ס מי ימלל
 גבורות ה' ישמיע כל תהלהו. כי אין סוף
 לנטירתו אל גוריו ימלל להלך בחרב

רק בשבתו וימים טובים שיורד נשמה
 יתירה והיא אין בה מיתה. והוא גם בן אין
 לה סוף שהוא חלק אלקי ממעל ולכן בשבת
 שהוא יומא דנסחthin ולאו דגופא^ט הוא
 הומן שמעידין בני ישראל על הבורא יתברך
 ואיתא במדרש^י אברהם שלא כתיב בו
 שמירת שבת ירש הארץ במדה יעקב
 שכתי בו שמירת שבת ירש נחלה בלי^ו
 מעריטין כו. וזהו כן לשבימי המעשה וכמו
 כן בגוף האדם החיות במדה ובעצמות
 ושבת קודש ונשמה יתירה הדיא בלי גבול
 ומדה ולכן כתיב (בראשית ב. ג) ויברך את יום
 השישי. דמילודם בחיר וירלו ר' בר מדה במו

۱۷۸

וגם זה אמת כי לפי עבודת בני ישראל בכל
השנה וכן לראות פניהם ג' פעמים. ולעתיד
עבדות כל חדש ושבת יהיה בו זכות
לראות פניהם בכל חדש ושבת¹² ואפשר כי
זה ענן הילך בראש חדש שהוא מנהג
בדאייה בגمرا¹⁴. ויש לבאר העניין כי
באמת בזמנו המקדש היה עיר הגל

ברגלים על הראות פנוי ה' במקדש כמו
שכתבו הילים קה'. ט' אבאו בס כר'. ועתה
שאין לנו בפועל זכיה זו. וההلال הוא רך
וגם. אם כן גם בראש חורש יש לומר הלל
שגם בו השעריטים נפתחים וכמו שיזהיה עוד
לעתיד כמו שכתבנו במקום אחר¹⁵ כי עתה
כל הקיום בזכות הדמן שהוא המקדש קיים
וגם בכך החומניים העתידיין להיות כי
הקדושה נותרת ברכה לפניה ולאחריה. וכן
הוא בכל מנהגי בני ישראל כמו שכתוב¹⁶
אם אינים נבאים בני נביים הם ומוכנים
למה שעתיד להיותו ומכל מקום גם עתה
למעלה בשם נפתחים השעריטים בכל ראש
חדש ועל זה מקשים¹⁷ יעליהiba זכרוניינו
כו' ביום ראש חדש הזה היינו בהארה
ושער שנפתח בראש חדש הזה דכתיב
(בראשית א) והוא קרא לאור יום. ומקשים גם כן
זכרון משיח בן דוד והוא ממה שעתיד
לחיות לנו:

۱۳۷

אילן וריאנטים

ב"ה [תתרמ"ז] שבת ור"ח

במדרש בא אל התיביה. הרא הוא דכתיב (מלחיט. ה.) תאברך דברי כוב. ואני ברוב חסידך ב' (מלחיט. ה.) דכתיב נהנה מעזע חן (בראשית ה. ח). דרישו חז"ל² אינו כדי אלא שמעא חן. ובאמת זה עבורת האדם למיצוא חן בעיניו יתברך ואז' ה' יתברך מסיע להולכים בתמים והוא בחינת השבת שנתקאת מתנה כדאיתא בוחר הקורוש³ נח הוא שבת. ואפשר שהוא הוא מה שאמרו רוז"ל⁴ עללה במחשבה לבראו במדת הדין וראה שאין העולם מתקיים ושיתף עמו מדרת הרחמים. הינו הסיווע שיש בשבת קודש שנמשך הארה מעולם העליון לעמלה מן הטבע. הדא כתיב (בראשית א. א) ברא אלקים ממשמע שבמעשה נברא במדת הדין וрок שותקיים ושיתף מדרת הרחמים הינו שייה דביבות להבראה בעולם הרחמים והוא על ידי השבת ולכן אחר השבת כתיב (בראשית ב. ב) אלה תולדות כי בים בראות ה' אלקים. וזה הרכבה דכתיב בראשית ב. ב) ויברך את יום השבעי שכפי היגיינה ביום המעשה זוכין בשבת קודש לברכה ולדיבוקות בשורש העליון שם בולו רחמים. והשבת הוא קיים הכל ולכן אומרים⁵ זכרון למשעה בראשית תחלה למקראי קודש זכר ליציאת מצרים. שיש ג' בחינות. עולם שנוה נשפ". והשבת מעלה הבראיה. והזמן. והנפשות להיות להם דביבות בה יתברך. רק שצרכינן להיות כל' מוכן לקבל השבת. וזה היה הפרש שרור המוביל היו רשעים ונקראים דוברי כוב (מלחיט. ה.) שלא היו חפצים לברוא אל האמת נהנה ביקש והשתתק ומעזע חן בעיניו ה':

፳፻፲፭ የዕለም ማስታወሻ ቤት

שכתבו שם במדרשו¹⁰ לכל יש סקוטים וכו' ובשבת קודש הוא בלי מלה لكن נקראת נשמה יתרה שהיא אינה לפि גבול האדם בעולם הזה שהוא מעין עולם הבא. גם נקראת יתרה שאינה לפि מעשה האדם רק מות אלקים היא כמו שבתבנו לעילו¹¹ בפסקן בראשית ה' ונוח מצא חן. וכותב יושעה ט. וכן היה מדי חדש בחדרשו ומדי שבת בשבחתו יבא כל בשר להשווות כי' דריש¹² חז"ל¹³ שלעתיד נעלם לראות פni ה' בכל חדש ושבת. ולהבין לשון מדי חדש מדי שבת דכתיב (חווקאל ט). בימי השבת וחודש יפתח אם כן נפתחו השערם. וברגלים נתקיים בפועל ממש אבואו בם אורה מהלים קית. ט). שראו פni ה' במקדש ג' פעמים בשנה. ואיתא¹⁴ כי היה ראוי כל החודשים להיות יום טוב שהמודעות הם בוכות ג' אבות. ו"ב' חודשים בזוכות י"ב שבטים. רק' שגות החטא כמו שכחוב בטור או"ח הלכות ראש חודש. והענין הוא כי בזמנים יש פתוחים גודולים. ובראש חודש פתוחים קטנים ואמ' הנפשות היז' מתוקנים היו מרגישין האריה באלה הפתוחים. אך כתיב (שעה נט) עונותיכם היו מבדילין ואין מרגישין באלה הפתוחים. כמו שאנו בעונותינו הרבים אין זוכין אפילו ברגלים לראות פni ה' במקדש. ולעתידי בשנהיה מתוקנים יהיה דרי פתיחת השערם בחודש ושבת לראות פni ה'. וזה שכתבו (ישעה ט. נ) מדי חדש בחדרשו וכו'.

ג' גירשנות אנטקיה לאגדות גראן גראן

6

ולכן רוב כירויותם באיסורי מأكلות ובכיאות אסורות כי החיה הפניימי מתגלה באללה ב' האברים. ולכן לנו הקב"ה ברית התורה להקן בברית הלשון וברית מילה להתקן בברית המערוי¹⁰. ופירוש ברית הוא דיביותبشرוש. דאייא¹¹ בעשרה מאמרות נכראו העולמים כדי להפרע ברי וככל זה נתקיים בדור המבול ונפרע לרשותם שמאבדין העולם. ונח הצדיק נתדבק ¹⁰ בבחינת מאמר אחד ומאמר אחד הוא בחינת השבת דאתאחדת ברואו ואחד¹². אבל עבדות האדם בימי המשעה שאז מתלבש הפנימיות בבחינת עשרה מאמרות שהם עשר מיני מדיניות וצמצומים. ועל ידי האדם יכולין להתחאה. כי עשרה בספר קטן אחד והיוינו על ידי הביטול אל השורש יובילן לבוא אל האחדות ונעשה מעשרה אחד. לכן השבת מקרים העולמים מה שהרשיעים מאבדין בימי המשעה כי השבת ¹² מקשר הבריאות בבחינת מאמר אחד. כעין שבתווב באור החיים¹³ כי בכל שבת מתקיים העולם. ומובן שפיר לפיה שכתכנו. אבל השבת נמסר לבני ישראל שמייגען עצמן בימי המשעה. וכך שהוא בזמן כך הוא בנפש הבריאות בבחינת מאמר אחד. וכן נח צדיק תמים הוא בבחינת דיביותם בשורש נקרא תמים. לכן כתיב (בראשית ו. ט) אלה תולדות נח כי עיקר הברכה והריבוי בהתרבוקות בשורש כמו שכתוב בשבת¹⁴ דכל רבעאיןניה תליין. שהוא שורש ואחדות שמננו מתחפש כל הברכות. וכזהו מצינו בברכת נח לבניינו. בשם כתיב (בראשית ט. ט) ברוך ד' אלהי שם וביפת כתיב (שם כ) יפת אלקים ליפת ולכאורה נתברך יפת יותר שם. אכן ברכת שם היה כמו הברכה בשבת והוא שמא וקדושא בריך הוא שלום¹⁵. וזה שורש כל הברכות. ולכן לא אשטא ביה מנא. כמו כן לא היה ברכה פרטנית לשם רק מה שהוחזר עליו שמו של הקב"ה ועל זה כתיב שמות כ. ס בכל מקום אשר אזכיר את שמי ברי והכל עני אחר:

Digitized by srujanika@gmail.com

ב"ה [תרנ"ג] שבת ור"ח

5

איתא במדרשים כי לעתיד לבא יعلז
לראות פni ה' בכל ראש חודש
כמו שכתוב (ישעיה ט, כ) וזה מדי חדש
בחרשו בר'. דכתיב (קהלת ז, ט) אני בעדק
אהוזה פניך וכותב בזוהר הקדוש תעשה² כי
הכל. תלוי בהתעוררות התהנתנים
להתגלות הגוונין בשמות דכתיב (משלי לא, כט)
נדוע בשעריהם פרש בזוהר הקדוש³ כל
אחד לפוט שיעורין דילביה ואבותינו
הקדושים בשערין דילחון פתחו פתחים
למעלה להיות גiley פni ה' כל בני ישראל.

זה היה מוץ' ראייה שבא לראות ולהראות⁴ והוא שכתב בזוהר הקדרוש⁵ בפסקוב (בראשית ט. ט) וראייתם כי כה תלת גונון חירור סומק יירק הינו שבוט הקדרושים המציגו מכח אל הפועל אלה הגונון כי הקב"ה גבורה ונישא מכל אלה הגונון. ורק כפי הכננת התהותנים בר נעשה לעמלה התלבשות וההנגולות לחיות מדה של חסד ושל רחמים בו. והנה גם לכל שבט יש גון מיוחד כמו שהוא ב"ב אבני טור אודם פודה כי (שמה כת. ז) והם שער ערך דק ד"ב ויבין של שם אדרנות שנקרה שער צדק⁶ כדיודע לירדי חן ומרומו בזוהר הקדרוש⁷ פרשה זו דף ע"ב והשערים שפתחו האבות מהה חוקים ביזור. ואין העונת יכולות להסתתרים. והשערים של השבטים עריכין וכות התהותנים ביזור שיכולין לנכנס בהם ולבן לעתיד כשהיה תיקון כל המרות יתגלו כל אלה הגונון ויהיה מצחת ראייה בכל חורש. כמו שכתבו בטור או"ח⁸ כי לו לא חטא העגל היה כל ראש חדש יום טוב גמור ע"ש וכמו שהיה בנסחות האבות והשבטים שוכן להוציאו אלה הגונון מכח אל הפועל אין יש זמן מועדים וראש חדש שביהם נגלו אלה הגונונים. וככתוב (ז'ז'קאל מה. א) שעיר החצר כרי יהיה סגור ימי המעשה ביום השבת כי וכמו כן הוא בנסחות כמו שבכתבי במקום אחר⁹ שהם ברית הלשון וברית המעוור. דוגנה יש רם"ח אברים אבל פנימיות החיים מתעורר רק בלשון וברית. ¹⁰